

DETEKTIV ELLIE REEVESOVÁ

RITA HERRON

TICHÉ
PANENKY

Knihy
Zlín

Tiché panenky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Detektiv Ellie Reevesová

Tiché panenky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Holčičky
Divočina
Rodina
Stíny
Kosti
Zlín

TICHÉ PANENKY

DETEKTIV ELLIE REEVESOVÁ

RITA HERRON

TICHÉ
PANENKY

Kniha
Zlín

Copyright © Rita Herron, 2020
Translation © 2026 by Tereza Horáková
Cover © Trevillion Images, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-259-1092-4
ISBN e-knihy 978-80-259-1101-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-259-1102-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-259-1093-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Tuto sérii věnuji Christině Demosthenousové,
úžasné nakladatelce, která mě požádala o knižní sérii
se ženou v roli detektiva, zrovna když jedna taková čekala
v mém počítači! Načasování je zásadní!*

PROLOG

*Kdesi na Appalačské stezce, Georgia,
před pětadvaceti lety*

Slzy jí stékaly po tvářích, zatímco se choulila ve stísněném prostoru podobném jeskyni.

Přejížděla prsty po drobné dřevěné panence, kterou ten muž vyřezal. Říkal, že ji udělal jen pro ni.

Pak jí pověděl, že má víc panenek, překrásný domeček plný nábytku a nádherné oblečky, aby je mohla nastrojit. Stačí jenom prolézt tím tunelem.

Nesnášela tmou, domeček ale chtěla vidět tak moc, že se po břiše nasoukala do úzkého prostoru a vydala se za ním.

Teď ležela na boku, všude kolem tma. Sama. Zem byla studená a tvrdá, trčely z ní kameny. Prsty se dotkla něčeho vlhkého a lepkavého. Ucukla, ovšem cosi jiného se jí najednou otřelo o nohu. *Pavouk!* Zaječela a odtáhla se, jak nejdál to šlo, až zády narazila na stěnu.

Snažila se vyhrabat ven, ale hlína a kameny byly příliš tvrdé. Otvor nemohla najít, něčím ho zatarasil. Možná kusem dřeva? Nebo nějakými větvemi?

Tvrdil, že ji musí na chvílku opustit, ale že se vrátí, že si zahrají hru. Ona si s ním ale nechtěla hrát, což mu také řekla.

Křičel na ni, aby byla zticha. Nařídil jí, aby neplakala ani nekřičela, aby nebyla jako mimino.

Ona ale stejně plakala a křičela. V hrdle ji páliło a oči měla od pláče celé napuchlé.

Chtěla maminku a tatínka. Chtěla jít domů.

Žádný domeček pro panenky tu nebyl, nenašla ani víc panenek.

Lhal jí. Nelhal jí i v tom, že se vrátí?

KAPITOLA JEDNA

První den pohřešování

1. března, 16:45, Crooked Creek, Georgia

Nový den. Je potřeba najít dalšího zločince.

Detektiv Ellie Reevesová s odjištěnou pistolí podlezla plot z ostnatého drátu a pohledem propátrávala starou farmu. Ze stodoly stoupal dým a vzduchem se nesl zápach chemikálií, známka toho, že dostala správné informace.

Opuštěnou farmu využívali jako varnu pervitinu.

Hajzlové. V horách kdysi bývalo bezpečno, teď ale nabízely hlavně spoustu možností úkrytu.

Strhla ostnatý drát, který se jí zachytil o bundu, vstala a rozběhla se k budově. Jak se blížila, krčila se mezi keři a plevellem. Za shlukem stromů zahlédla otlučený nákladák a zelený sedan v barvě zvratků, dealeri asi měli dojem, že tam si aut nikdo nevšimne.

Zaznamenala další jednoznačné důkazy, že se jedná o varnu – hromady odpadu, dvoulitrové plastové lahve od limonády, vyhozené lahvičky, které kdysi obsahovaly pilulky proti kašli, dokořán otevřená okna domu, aby se vyvětraly toxické výpary.

Štiplavý zápach podobný moči.

Podívala se na hodinky. *Měla by počkat na posily.* Zavolala je cestou sem, ale už neměla čas. Kavalerie dorazí později. Za půl hodiny musí být u rodičů na večeri.

Otec prohlásil, že je to důležité. Nutné. Když Randall Reeves vyžaduje její přítomnost, musí mu vyhovět.

S namířenou pistolí vystartovala k vratům stodoly a nakhukla dovnitř. U kouřícího hrnce stál asi dvacetiletý odrbaný mladík s koží bradkou, statný starší muž odpočítával hotovost do plechové krabice. Otevřel se jí nerušený pohled na pánve a plynové bomby. Na plechových policích stály seřazené nádoby s acetone, pseudoefedrine, kávové filtry a lahve s gumovými zátkami. Puch ji málem porazil.

Sevřela revolver, prostrčila hlaveň škvírou ve vratech a připlížila se blíž. Přejela prostor rychlým pohledem a všimla si pušky, která ležela na rozviklaném stolku na vzdálené straně.

Nedostanou se k ní včas.

Kopla do dveří a zvedla zbraň. „Policie. Ruce vzhůru.“

Muži vyskočili. Ten mohutný drapl hotovost, zatímco otrhanec podle předpokladů utíkal pro pušku. Vystřelila, kulka se odrazila od podlahy u jeho nohou, zařval a zvedl ruce nad hlavu. Druhý chlapík se vrhl k zemi a pokoušel se odvalit stranou, ale srazil přitom pokladnu a bankovky se jako zelené konfety rozletěly do pervitinem prosyceného vzduchu. Snažil se je posbírat, Ellie ale přiskočila blíž a přišlařpla mu ruku, zrovna když šátral po stodolarovce.

Zvenku zaslechli houkání sirény, každým okamžikem znělo hlasitěji. Když se chlap s bradkou vrhl po pušce, trefila ho Ellie do kolene. S hlasitým kvílením se svalil na zem a převrhl přitom podnos s chemikáliemi. Venku se ozývaly hlasy a pokřik, pak dovnitř vběhl s tasenou pistolí jeden z policistů města Crooked Creek, Heath Landrum. Následoval ho kapitán, Elliin nadřízený, který přešel celou scénu zamračeným pohledem.

„Sakra, detektive Reevesová,“ zaburácel kapitán Hale. „Snad víte, že v pervitinové varně nemáte střílet.“

Věděla, ale nemohla ty lumpy nechat utéct. Zároveň ovšem chápala, co kapitána rozčílilo. Všude rozlité chemikálie a na pánvi to začínalo jiskřit.

„Krucí. Musíme je odsud dostat.“ Drapla chlapíka s koží bradkou, toho většího přenechala Landrumovi.

Sotva se dostali k Landrumovu hlídkovému vozu, budova vyletěla do povětří a k ztemnělému nebi se vznesly plameny a jiskry.

KAPITOLA DVĚ

Ellie přetrpěla kázání od šéfa a řítila se směrem k domu rodičů. Další pokárání očekávala od matky za to, že jede pozdě, a ještě jedno, že se nestačila převléct. Džíny měla umazané od hlíny, jak se plazila po zemi, ostnatý drát jí natrhl rukáv košile a páchla potem i spáleným plastem.

Vera Reevesová měla ráda, když se ženy na večeri *nastrojily*. Dávno to měla vzdát a smířit se s tím, že Ellie nepředělá, stejně ale pořád dokola rýpala a doufala, že se dcera jednoho dne změní ve spořádanou roztomilou ženušku. Že nakonec vymění neprůstřelnou vestu a pistoli za snubní prsten.

Tak to se nestane. Nikdy.

Ellie byla skrz naskrz divoška a policistka.

Dnes večer ovšem Vera na Elliinu parádu žehrat nebude. Otec měl v plánu oznámit odchod do důchodu a Ellie očekávala, že ji podpoří v následujících volbách do funkce šerifa. Toužila po tom celý život.

Když byla malá, prosívala ho, aby ji vzal s sebou, když musel do služby. Na střední škole se ostatní dívky fintily a běhaly za chlapci, ona pracovala v otcově kanceláři, zakládala složky, brala telefon a studovala staré spisy a zprávy z místa činu. Byla posedlá detektivkami a nenasytně sledovala seriál *FBI: Ti nejhledanější*.

Zabočila na příjezdovou cestu rodinného sídla, až od kol džípu odletoval šterk. Přejela si dlaní přes rozcuchaný culík, oprášila džíny a tričko a vystoupila z auta. Natáhla si riflovou bundu, aby zakryla pouzdro s pistolí.

V pozadí se tyčily rozeklané vrcholky hor a holé větve stromů pod tmavými bouřkovými mračky vrhaly na zem přízračné šedivé stíny. Kolem se stovky kilometrů táhly lesy národního parku s hustě zarostlými oblastmi, hlubokými roklemi, ostrými hřebeny a vysokými skalisky.

V pěti letech se ztratila mezi mohutnými stromy a propletenými křovisky a hrozně ji to vyděsilo. V noci ji svírala temnota a chlad, hodiny se vleklely a doslova ji dusily. Pořád ještě ji pronásledovaly noční můry, v nichž lapala po dechu, zatímco se plížila dlouhou úzkou jeskyní, kde to páchlo po mrtvých zvířatech.

Jeskyní, z níž nebylo cesty ven.

Když ji otec nakonec druhý den ráno našel, dal jí svůj kompas, aby se už nikdy neztratila. Během následujících měsíců ji naučil číst v mapách. Potom se Appalačská stezka stala jejím druhým domovem.

Otec ji vždycky vedl a chránil, nikdy ji neklamal.

Nikdy by to neudělal.

Všimla si černého range roveru zaparkovaného vedle domu. *Sakra*. Je tady Bryce Waters, otcův zástupce.

Na základní škole se s Brycem kamarádila. Jejich tátové spolu chodili na ryby a oni se s Brycem motali kolem a pádlovali ve vlastní kánoi. Jezdili na kole po celém městě, hráli softbal a stávēli si pevnost z odpadního dřeva, které otec skladoval v garáži.

Jakmile ovšem dospěli do puberty, Bryce se změnil. Začal se předvádět, zoufale se snažil získat popularitu a divoška jako ona mu kazila styl.

A na střední potom... Při té vzpomínce se otrásla. Nechtěla na to teď myslet, je to dávná historie.

Až se stane šerifem, dá jasně najevo, že na rozdíl od otce nehodlá tolerovat jeho výstřelky a pití ve službě. Bylo jí úplně fuk, s kolika ženami spal, nechtěla to poslouchat, přestože si rád pouštěl pusu na špacír.

Zatímco stoupala po schodech k hlavnímu vchodu, poryvy březnového větru cloumaly větvemi. Bylo jasné, že zima ještě

neodchází a chystá pomstu. Houpací křeslo se s vrzáním pohybovalo, jako by v něm někdo seděl.

Ellie se ohlédla, ale nikoho neviděla.

Je zvláštní, že hory a divočina někdy nabízejí útěchu, a jindy naopak hustou masou propletených větví poletují děsivé stíny, jako by tu strašilo. Rok od roku je napadeno více žen a brutalita útoků stále narůstala.

Není žádným tajemstvím, že hory v těchto končinách poskytují domov mnoha různým lidem. Někteří z těch, kteří vyhledali útočiště v kopcích a roklinách, jsou duševně nemocní nebo se skrývají před zákonem. Jiní jsou prostě jen samotáři a podivíni, kteří utíkají před společností a rozhodli se držet se stranou. Otec jím říkal Stínoví lidé.

Podle paní Euly Ann Fromptonové, ženy, která žije na kopci a tvrdí, že mluví s mrtvými, představují někteří z nich čiré zlo.

Ellie setřásla pochmurné myšlenky, zaklepala a otevřela dveře. Srdce jí bušilo radostným očekáváním a doufala, že ve vzduchu ucítí vůni některého z matčinych slavnostních pokrmů – hovězího na víně nebo vepřové panenky. Místo toho ale vnímala jen náznak leštěnky s borovicovou vůní, což znamenalo, že tu dnes byla matčina pomocnice. Dům Very Reevesové musel být neustále bez poskvrnky jako ona sama.

Možná se chystá jen rodinná sešlost bez večere.

Než vešla, oklepala na rohožku to nejhorší bláto z bot, ačkoli červený georgijský jíl člověk nedostane z bot jinak než pořádným drhnutím.

Mířila chodbou k obývacímu pokoji, odkud se nesly hlasy a cinkot skleniček. Celá rozechvělá si utřela zpoceně dlaně do kalhot a překročila práh.

Matka seděla s martini v ruce v sametovém čalouněném křesle u cihlového krbu, který zabíral celou jednu stěnu. Otec svíral v ruce sklenku whisky a zíral do plamenů. Když se otočil, měl narovnaná ramena a ztuhlý postoj. Jeho vlasy působily rozčuchané, oblečení měl pomačkané a kolem hnědých očí se

rýsovaly tmavé kruhy. Nepodíval se jí do očí, rty měl stažené do tenké linky.

Tenhle výraz znala, míval ho, když pracoval na složitém případě, kterým se musel zabývat dlouho do noci, a nemohl spát, protože nebyl schopen přestat.

Něco se děje.

Změnil názor ohledně odchodu do důchodu? Došlo ve městě k nějakému hroznému zločinu? Je nemocný?

Než se stačila zeptat, rozběhl se k ní Bryce s bourbonem v ruce, až mu jantarová tekutina vystříkla přes okraj sklenky. Zelené oči mu zářily vzrušením, vlnité, pískově blond vlasy si sčesal z čela. Byl pohledný a dobře to věděl.

Odrhla od něj pohled. Uvnitř je to úlisný had.

„Hádej co, Ellie?“ spustil. „Tvůj táta mě podpoří ve volbě šerifa!“

Ellie úplně zamrzla neschopná pohybu, jako by vstoupila do špatného domu. Do špatné rodiny. Do všeho špatného.

Bryceův úsměv naznačoval, že si jejích pocitů nevšiml, nebo jí oznámení možná chtěl vmést do tváře jako odplatu za to, co mu provedla před lety.

Druhá možnost bude nejspíš správná.

Otec sevřel dlaně kolem sklenky se silným dnem. „Miláčku, chtěl jsem to říct nejdřív tobě, ale Bryce sem přijel –“

„Ty hodláš podpořit jeho místo mě?“ Ellie se cítila tak zrazená, až se málem nemohla nadechnout.

„Myslel jsem, že mi to budeš přát, Ellie,“ pronesl Bryce okázale nevinným tónem. Jistě chtěl udělat dojem na její rodiče. Bryce byl jako chameleon, dokázal převlékat plášť podle příležitosti a toho, na koho chtěl zrovna zapůsobit.

Rozhodně dobře věděl, že se jí nebude líbit, když ji odvrhne vlastní otec, a jenom se vytahoval. „Můžeš se nechat přeložit a pracovat u mě v kanceláři,“ poznamenal s významným mrknutím.

No tak to sakra ne. Nikdy nebude pracovat ve stejné kanceláři jako Bryce Waters.

To on taky dobře ví.

Tenhle rozhovor si ale nechají na později. Teď je potřeba probrat to s otcem.

„Co to má sakra znamenat, tati? Dobře víš, jak jsem se pro to nadřela. A mám lepší kvalifikaci než Bryce.“

„Tak to počkej,“ skočil jí do řeči Bryce, který předstíral, že je dotčený. „Jsem kvalifikovaný.“

Matka oblečená v elegantním kostýmu ze zeleného hedvábí přispěchala přes celou místnost v oblaku vůně Chanel číslo 5. „Pamatuj na dobré vychování, Ellie.“ Nabídla dceři sklenku merlotu a přihladila si stylové hnědé mikádo, bezpochyby ani dnes nevynechala pravidelnou návštěvu salonu Beauty Barn. Šediny na její hlavě neměly šanci. „Připijme si na tu příležitost. Bryce je správný kandidát. Pozice šerifa je mužská práce.“

Ellie sklenku vína odstrčila. „Vážně?“ pronesla a jen stěží držela na uzdě svůj temperament.

„Můžeš klidně kandidovat proti mně,“ navrhl Bryce s povytaženým obočím. „Jenomže dobře víš, že jsem v těchto končinách dost populární.“

Ellie po něm vrhla znechucený pohled. „Tátu jsi možná oblbnul, Bryci, ale já vím moc dobře, jaký jsi.“

Bryce přimhouřil oči. Otcí se ve tváři mihlo překvapení a ji napadlo, že by se mohl zeptat, jak to myslela. Nakonec to ale neudělal.

„Bude to tak nejlepší, Ellie,“ pronesl klidně. „Být šerifem je stejně tak politika jako policejní práce. Člověk je neustále ve světle reflektorů a pod tlakem.“

Ellie si založila paže na hrudi. „Myslíš si, že bych to nezvládla, protože jsem žena?“

Matka položila svou ruku s pečlivou manikúrou na Elliinu paži. „Miláčku, před volbami vypadávají lidem kostlivci ze skříní. Mohlo by se začít mluvit o tom, že jsi kdysi chodila na terapii. Víš přece, jak lidé na maloměstě klevetí.“ Sevřela rty. „Nechceš, aby zjistili, že se bojíš tmy, nebo něco o těch... halucinacích.“

Ellie na ni zůstala ohromeně zírat. Jak se matka opovažuje to vyslovit před Brycem? Přitom Vera sama nechtěla, aby se někdo dověděl, že je dcera psychicky labilní. Nedejbože, aby se dítě Very Reevesové dostalo do řeči.

„Šerif musí v lidech, které zastupuje, budit důvěru,“ dodal Bryce.

Ellie se přinutila promluvit s ledovým klidem. „To bylo před mnoha lety. Byla jsem dítě, matko, a prožila jsem trauma, když jsem se ztratila v lese.“ Jasně, pořád spí s rozsvíceným světlem, rozhodně to ale nehodlá přiznat...

„Stejně by to vyšlo najevo,“ prohlásil otec. „A tobě by to ublížilo, El. Věř mi, drž se svého místa a nech Bryce, aby šéfoval okresu.“

„Budeš mít tento týden na starosti Kukuřičný festival ve městě?“ švitořila matka. „Už sem proudí turisté. Budou tam stánky s uměleckými a řemeslnými výrobky, food trucky, malování na obličej a skákací hrad pro děti.“ Spráskla ruce. „A Sesterstvo vyšíváček bude mít speciální výstavu křížkových výšivek a prošívaných dek. Bernice z pekárny dokonce chystá domácí smažené taštičky a skořicové rolky. A samozřejmě se připravují desítky druhů kukuřičného chleba.“

Tak přesně tohle by si matka přála – aby měla na starosti drobná bezpečnostní opatření v městečku. Ellie připadalo podivné velebit recepty na kukuřičný chleba, jenomže v horách byla dobrá každá příležitost k oslavě. Vera zaštiťovala skoro každý týden nějaký podzimní nebo jarní festival, který přitahoval turisty. Trvala na tom, že přinášejí prospěch semknuté malé komunitě a oslavují jižanský způsob života.

Ellie to na druhou stranu táhlo ke křížovkám a hlavolamům, mapám a výpravám do přírody. Otec ji brávil kempovat, rybařit a chodit po horách, a když jí bylo dvanáct, naučil ji střílet.

Obdivovala otcovu nezdolnost a odhodlání chránit obyvatele bluffského okresu, do kterého patřilo i těch několik malých městeček podél Appalačské stezky. V městečku Stony Gap, kde

žili její rodiče, se nacházela i kancelář šerifa, zatímco Ellie pracovala na policejním oddělení v sousedním Crooked Creek, městě vzdáleném asi pětadvacet kilometrů.

Policejní práce se k ní hodila o hodně víc než pozice hospodyňky. Byla to pro ni *jediná* volba.

Jestli se ale Bryce stane šerifem, technicky vzato bude pracovat pro něj. Při té myšlence se jí chtělo zvracet.

„Ale tati –“

„Už jsem se rozhodl,“ opáčil stroze. „Svůj názor nezměním.“

„Je to mužský svět, Ellie,“ dodala matka. „Je načase, aby ses s tím smířila.“

Soucit s matkou se v ní mísil s hořkým zklamáním. Matka opravdu věřila tomu, co říká. Vytvořila jim pěkný domov, podporovala svého manžela. Nechápala ale, že Ellie je jiná.

„Už ne, mami,“ pronesla Ellie, které se pomalu zmocňoval vztek. „Už ne.“

Vytáhla z kapsy kompas, který jí daroval otec, a hodila ho po něm. „Můžeš si to vzít zpátky. Odteď už si svou cestu najdu sama.“

S kypějícím pocitem zrady se obrátila a rázovala chodbou pryč. Galerie rodinných fotografií na stěnách jako by se jí vysmívala. Všechny ty sváteční večere a oslavy, výlety s otcem, výšlapy a kempování po celé Appalačské stezce.

Prudce otevřela vstupní dveře, zabouchla je za sebou a seběhla schody z verandy. V očích ji pálily slzy, ale když nastoupila do džípu, otřela si je, sešlápla plyn až k podlaze a vyrazila z příjezdové cesty, až od kol odletovalo ještě víc šterku než předtím.

Sakra.

Jak by mohla pracovat pod Brycem Watersem?

Na plný plyn uháněla otevřenou zemědělskou krajinou za městem. Díky rychlé jízdě její napětí opadalo. Právě když se rychlostí skoro sto třiceti kilometrů v hodině blížila ke hřbitovu a blízkému baru Haints, kde se rádi scházeli policisté a ostatní

příslušníci pořádkových jednotek, zazvonil jí telefon. Jestli je to otec, bude ho ignorovat.

Vrhla letmý pohled na displej a spatřila jméno svého šéfa.

Zaklela, zastavila a připravila se na další tirádu. Zasažtrala po telefonu, aby ho nastavila na handsfree, načež hovor přijala. „Ano?“

„Na Appalačské stezce se ztratila holčička,“ spustil kapitán Hale. „Sedm let. Jmenuje se Penny Matthewssová. S rodinou je ranger McClain. Okamžitě tam vyrazte.“

Ranger McClain – Cord – působil v Útvaru pro vyhledávání a záchranu osob, který zřizovala FEMA, Federální agentura pro krizové řízení, v součinnosti se Správou národních parků. Celá Appalačská stezka spadala pod pravomoc Správy národních parků. Ta spolupracovala s místními policejními odděleními všech čtrnácti států, které se nacházely podél této turistické trasy táhnoucí se 3 500 kilometrů od Georgie až po Maine.

„Rozumím.“

Ellie se rozbušilo srdce. Donekonečna se rozprostírající lesy, drsný terén, útesy ostré jako nůž, hrbolatá půda, převisy a propasti byly zrádné. Bylo tu tolik míst, kam mohla holčička sklouznout, tolik míst, kde by ji nikdy nenašli. Žijí tu také divoká zvířata, která by mohla bezbrannému dítěti ublížit. Při další myšlence se Ellie zrychlil tep ještě víc.

A predátoři v lidské podobě?

KAPITOLA TŘI

Zatímco se Ellie řítila k parku, kde se měla setkat s Cordem, sílící vítr rozdrnčel okna jejího džípu.

Všimla si, jak se nad obzorem kupí bouřková mračna, a zapnula zprávy.

„Hlásí se Cara Sorontová, meteoroložka pořadu Eleven Alive, s dalšími novinkami ohledně výstrahy před blížící se zimní bouří. Sledujeme nejnovější sněhovou bouři na východním pobřeží, která postupuje z New Yorku směrem k Georgii. Tahle dostala pojmenování Tempest, tedy Smršť, protože přináší silný vítr a pořádnou zimu. Během následujících osmačtyřiceti hodin očekávejte prudký vítr o rychlosti až osmdesát kilometrů za hodinu, studená fronta přinese teploty pod bodem mrazu. Déšť se změní na déšť se sněhem a postupně na silné sněžení, které by mohlo způsobit bílou tmu.“ Odmlčela se. *„Připravte se, lidi. Něco takového jsme tu neměli už roky.“*

Ellie se sevřel žaludek. Ztratilo se dítě a blíží se divoká bouře? Musejí tu holčičku rychle najít.

Dokonce i bez bouřlivého počasí je Appalačská stezka zrádná. Stovky dobrodruhů se každý rok začátkem března vydávají zolat 3 500 kilometrů dlouhou trasu z Georgie do Maine. Faktem ovšem zůstává, že většinou nejsou mentálně ani fyzicky připraveni na neúprosné podmínky, osamocení a nesčetné překážky, takže často nedojdou až do cíle.

„Odkdy se to dítě pohřešuje?“ zeptala se šéfa, aby odpoutala myšlenky od nejhoršího možného scénáře.

„Časová linka je poněkud vágní, tohle byste si ještě měla ujasnit,“ odpověděl kapitán Hale. „Rodiče si nejdřív mysleli, že se jenom zatoulala. Nějakou dobu ji hledali sami, než přivolali pomoc.“

„Takže je možné, že je už nějakou chvíli pryč.“ Nebo že rodiče lžou. Snaží se zakrýt nehodu nebo zločin, čekali s telefonátem, protože dceři ublížili a potřebovali čas, aby zametli stopy.

Ani na to nemysli. Na trase se každou chvíli někdo ztratí.

„Přesně tak,“ přitakal kapitán Hale. „Ranger McClain zorganizoval pátrací skupinu, jakmile dostal zprávu. Od té chvíle pročesávají lesy, ale zatím nic nenašli.“

Každou uplynulou hodinou se zmenšuje šance, že Penny najdou živou. Pokud ji unesl nějaký člověk, můžou už být hodně daleko.

Ellie potlačila zlověstné představy. Musí myslet pozitivně. Cord je možná záhadný samotář, ale je to profík. Zná tyhle lesy skrznaškrz, možná ještě líp než její otec. Ignorovala svírání žaludku při pomýšlení na otcovu zradu.

„Ještě jedna věc, detektive Reevesová,“ dodal kapitán Hale. „Matthewsova rodina žije v Crooked Creek, ale tohle se stalo mezi námi a Stony Gap, takže chci, abyste fungovala jako spojka mezi oběma policejními odděleními.“

V Ellie to začalo vřít. Měla neodbytný dojem, že musí trvat na tom, aby zrovna teď nespolupracovala se svým otcem ani jeho zástupcem.

Jenomže na ní závisel život malé holčičky.

Musí to překousnout, zůstat profesionálkou. Najdou Penny a pak půjdou každý svojí cestou.

„Vydávám varování AMBER, hlášení o pohřešovaném dítěti,“ pokračoval kapitán Hale. „Doufejme, že do médií se to dostane ještě v rámci večerních zpráv. Čas nám utíká.“

Ellie se instinktivně podívala na hodinky. Zavěsila a sešláp-la plyn.

KAPITOLA ČTYŘI

Když Ellie zajížděla na parkoviště v Crooked Creek parku, lomcoval s ní adrenalin. Vzala si foťák a vystoupila z džípu. Mrazivý vzduch ji přiměl, aby si zapnula bundu až ke krku. Tmavá bouřková mračna se zlověstně kupila na obzoru a v dálce hřmělo.

Když se jako dítě ztratila, připadalo jí, že se ostré větve podobají prstům kostlivce, který se ji snaží chytit. Za každou borovicí či dubem viděla příšery.

Stejný dusivý strach jí svíral hrud i teď.

Jenomže dnes nemá strach o sebe, ale o ztracené děvčátko.

Z lesa se nesly hlasy a vyděšený ženský pláč ji vrátil do přítomnosti.

Pennyina matka.

Soucítěla s ní, ale musela se obrnit. Navzdory téhle tragédii musí dělat svou práci, což znamená vyslechnout rodiče a klást jim otázky, na které možná nebudou chtít odpovídat.

Na tom ale nezáleží. Důležité je jenom zjistit pravdu.

Přes mezeru mezi stromy zahlédla Corda, který stál u kostkované piknikové deky obehnané páskami, a koordinoval pátrací skupiny.

Poblíž přešlapovali dva zkušený psodvůři a na vodítkách drželi stopaře.

Na balvanu seděla štíhlá, asi tak čtyřicetiletá bruneta a vzlykala do dlaní. Před ní rázoval vysoký muž s rozčepýřenými hnědými vlasy, džíný i boty měl špinavé a po tváři mu stékal

pot. Dobrovolníci, kteří se k pátracímu týmu a záchranářům připojovali v případě nouze, přinesli chladicí box naplněný lahve-
mi s vodou. Muž, kterého Ellie odhadla jako Pennyina otce, jednu vytáhl a hltavě vypil.

Zatímco se Ellie blížila, upřel na ni Cord tmavé oči. Působil zachmuřeně a vážně, ale v jistém smyslu byl přitažlivý. Strapaté, neupravené tmavě hnědé vlasy, výrazná široká čelist, vysoké lícní kosti. Po spánku se mu táhla rozeklaná jizva, která mizela ve vlasech. Postavu měl jako vytesanou z kamene, samý sval. Nebyl to muž mnoha slov, ale rozhodně muž činu. Podle ošlehané tváře, opálené kůže, bundy North Face a mozolnatých rukou bylo hned zjevné, že v divočině je jako doma.

Příležitostně Ellie v jeho očích četla touhu a vzpomínky na jedinou noc, kterou spolu strávili předtím, než odjela na akademii. Jindy ale byl tak příkrý, až si myslela, že se na ni zlobí, ačkoli netušila proč.

Přesto ho považovala za přítele. Nikdo neznal Appalačskou stezku lépe než Cord. Strávil v těchto horách léta svého dospívání, ačkoli se o oněch časech odmítal bavit.

Nevěděla o tom, že by měl nějakou rodinu, a neměla pocit, že by mu to vadilo.

Neměla teď ovšem čas dumat nad takovými otázkami. „Našli jste něco? Někakou stopu, kde by to děvče mohlo být?“ zeptala se ho.

Cord se zamračil a zavrtěl hlavou.

Ukázala na rodiče. „Co si o nich myslíš?“

„Ještě sám nevím. Matka zatím pořád pláče. Otec je chvíli vzteklý, pak zas vyděšený, to celé pořád dokola. Někakou dobu sám pročešával les, než zavolal pomoc. Když jsem dorazil, oba byli na pokraji hysterie.“

„Promluví si s nimi a pak se tu porozhlédnu.“ Ellie koukla na psy. „Už zkusili najít stopu?“

„Ne, psi zrovna dorazili. Ptal jsem se matky, jestli má nějaký kousek oblečení nebo hračku, něco, co patřilo Penny. Mohli

bychom to dát očichat psům.“ Ukázal směrem k ženě, která si tiskla k obličejí růžovou háčkovanou přikrývku. „Zatím se té deky ovšem nechce vzdát. Prý ji dceruška miluje.“

Děti se často připoutají k nějakým věcem. Ellie sama v dětství nijak netíhla k panenkám, ale měla plyšovou oranžovou lišku, kterou s sebou všude tahala, dokonce i na túry. Předstírala, že je liška skutečná a zachránila by ji před útokem medvědů. Foxy měla pořád čestné místo na policiče vedle její postele.

„Uvidím, co se dá dělat,“ odpověděla.

Cord ukázal k dřevěné tabuli, na kterou připevnil mapu hor. „Propátrali jsme okruh osmi kilometrů, ale musíme oblast rozšířit. Tvůj otec je na cestě, může nám s tím pomoci.“

Při zmínce o otci se přes Ellie přelila nová vlna bolesti. Randall Reeves ale pracoval a žil v okrese Bluff víc než dvacet let. Co se týká znalosti terénu, budou s Cordem největším přínosem.

Přestala se zabývat svou ublížeností a představila se rodičům. Paní Matthewsová ji požádala, aby je oslovovala křestními jmény, Susan a Stane.

„Nemůžu uvěřit, že se děje něco takového,“ pronesla matka zájímavým, tichým hlasem. „Užívali jsme si krásný den a pak najednou... byla prostě pryč.“

Vážně?

Ellie se v hlavě přehrávalo několik scénářů jako z hororu. Dítě uteklo. Ztratilo se. Schovává se v lese.

Pak její mysl zabloudila k mnohem děsivějším možnostem. Holčičku někdo unesl, pohlavně zneužil, zabil.

Obrnila se, aby zůstala objektivní. Je to těžké, když jde o dítě, ale nezbytné, pokud má pracovat efektivně. Její práce je najít Penny Matthewsovou, i kdyby předtím měla několika lidem šlápnout na kuří oko.

„Chápu, že je to pro vás těžké,“ začala Ellie soucitně, „a vím, že jste vyděšení, ale uděláme všechno, co bude v našich silách, abychom vaši dceru našli.“

Susan z očí vyhrkly další slzy, Stan přerývaně vydechl. „Hledali jsme všude. Jak daleko se může malá holka dostat sama pěšky?“

Dobrá otázka. Další důvod, proč musejí zpřesnit časovou osu. „Povězte mi, co jste dnes dělali. Řekněte mi úplně všechno.“

„To už jsme řekli,“ odsekl Stan.

Manželka se zlehka dotkla jeho paže. „Miláčku, jenom se nám snaží pomoci.“

„Tak by měla začít hledat Penny!“ zakřičel otec.

Cord k Ellie zabloudil pohledem a mlčky se tázal, jestli potřebuje podpořit, ale jen zavrtěla hlavou. Tuhle situaci zvládne sama.

„Je mi jasné, že jste zoufalí, ale prosím, vydržte to se mnou,“ pokračovala Ellie. „Penny hledají pátrací týmy. Je důležité, abych si udělala jasný obrázek o tom, jak probíhal váš den a jak žije vaše rodina. Dokonce i ta nejmenší drobnost může být významná.“

Otec se zhoupl na špičky. Manželka unaveně přikývla.

Ellie hovořila klidným tónem. Získat si důvěru rodičů bude klíčem k tomu, aby se jí svěřili, nebo aby je přistihla při lži. „Ujišťuji vás, že ranger McClain je nejzkušenější stopař v této oblasti.“ Ukázala na dětskou dečku. „Mohla bych tu příkrývku teď předat kolegům? Chápu, že vám na ní záleží, ale mohla by pomoci při pátrání po Pennyině pachové stopě.“

Susan si otřela vlhké tváře a přistrčila příkrývku k Ellie. „Ráda bych ji dostala zpátky, prosím. Uháčkovala jsem ji, když jsem byla těhotná.“

„Samozřejmě.“ Ellie se na ni chápavě usmála a pokynula Cordovi, který dečku odnesl psovodům. Jeden z nich si klekl a nechal ji očichat psům. O vteřinu později přitiskla zvířata čumáky k zemi a vyrazila na stezku.

„A teď,“ začala a obrátila se zpátky k páru, „pojďme začít dnešním ránem.“

Zdálo se, že matka se dala trochu dohromady. „Prosím, Stane,“ pronesla, „musíme o tom mluvit. Třeba to pomůže. Já... chci svoji holčičku zpátky doma...“

Ellie se sevřelo srdce. V ženině hlase se ozývalo nelíčené a srdcervoucí utrpení.

Pochopitelně to není důkaz, že matka neví, co se její dceři stalo, nebo že na tom některý z rodičů nemá podíl. Prostě to znamená, že pokud došlo k nehodě nebo Penny nějak ublížili, právě na ně dopadl pocit viny.

KAPITOLA PĚT

Ellie sledovala řeč těla rodičovského páru. Manželé se nedotýkali, sotva se jeden na druhého podívali. Je to zjevná známka toho, že si nejsou blízcí, nebo že k něčemu došlo a oni se pokoušejí zamést stopy?

„Máte fotku Penny?“ zeptala se Ellie matky.

Susan se usmála. „V telefonu, ale ten jsem zapomněla doma.“

„Já mám.“ Otec najel do galerie a podal mobil Ellie.

Obrazovku zaplnily desítky momentek jejich dcery.

Ellie zažívala pocit déjà vu. Ty jemné světlé kudrny a úsměv s chybějícími zoubky jí připomněly jinou holčičku... Mae.

Bože. Zajíkla se. Na Mae nepomyslela už dlouhou dobu.

„Detektive Reevesová?“ Susanin šepot ji vrátil zpátky do přítomnosti, důkladně si fotky prohlédla. Penny v princeznovských šatech s plastovou dýní plnou halloweenských sladkostí. Penny v první školní den na autobusové zastávce s obrovskou aktovkou. Penny leze na strom. Penny se žlutým plyšovým medvídkem, jak se houpá na zavěšené pneumatice.

„Je překrásná.“ Ellie svíraly obavy při pomyšlení, co se té holčičce mohlo stát. „Co měla dneska na sobě?“

Susan si propletla prsty. „Růžové tričko s jednorozcem. Dostala ho k Vánocům. K tomu černé legíny a neonově růžové tenisky.“

„Co bunda nebo čepice?“

Susan zavrtěla hlavou. „Bundu si sundala a nechala ji tady.“ Ukázala na zářivě fialovou větrovku s kapucí, pak se jí koutky

úst znovu rozechvěly. Vzala manželův telefon a přejela prstem po dceřině tvářičce. „Je to moje děťátko... Já... nemůžu o ni přijít.“

„Uděláme všechno pro to, abychom ji přivedli domů,“ ujistila ji Ellie a pečlivě se vyhýbala slibům, které by možná nedokázala dodržet. „Susan, jak to u vás vypadalo dnes ráno?“

Pennyina matka svírala telefon, jako by ji obrázky mohly fyzicky propojit s dcerkou. „Udělala jsem k snídani lívance,“ začala tiše vyprávět. „S legračními obličejí z čokoládových pecek. Jsou to Pennyiny oblíbené.“ Hlas se jí zlomil.

Ellie se podívala na manžela. „Snídali jste všichni tři spolu?“

Stanovi zacukala čelist. „Jo. Měl jsem pracovní telefonát, ale byl jsem doma.“

„Kde pracujete?“

„Řídím zásobovací nákladák pro jeden z obchodních řetězců. Ale... šéf mě zrovna propustil. Toho se týkal ten telefonát.“

„To musela být rána,“ poznamenala Ellie.

„To sakra byla. Je to v háji, když člověk nemá z čeho zaplatit účty.“ Pohled mu sklouzl k dlaním, kde si Ellie všimla škrábanců na kloubech prstů. Ze rvačky? Praštil do něčeho nebo něko-ho? Nebo si je přivodil, když prolézal křovím a hledal dceru?

Nad korunami stromů zaduněl hrom, až Susan leknutím vyskočila. Připomínka, že nesmějí ztrácet čas. „Není to jeho chyba,“ pronesla Pennyina matka. „Stan pracuje tvrdě, vždycky je dochvilný, nikdy si nevzal nemocenskou. Dokonce tento rok pracoval i o svátcích. Jenomže společnost se už dříve zbavovala zaměstnanců, když klesly tržby.“

Rozčilení nad ztrátou práce mohlo být motivem, proč Stan ublížil dceři.

Později se na to musí vyptat.

„Co se dělo po tom telefonátu?“

Dešťová mračna se přeskupila, zaclonila podvečerní světlo a vrhala stíny na Stanův obličej. „Když jsem se vrátil do kuchyně, Penny a Susan zrovna plánovaly piknik.“

„Podporuji ji, aby si hrála venku, aby jenom neseděla před televizí nebo nehrála videohry.“ Susan pokrčila rameny. „Snažíme se být dobrými rodiči.“

Ellie ji pohladila po ruce. „Tím jsem si jistá a ona určitě dobře ví, že ji milujete.“

Stan si protáhl ruce. „Když Penny slyšela, že nemusím do práce, prosila mě, abych jel s nimi. Abych přišel na jiné myšlenky.“

„Sbalila jsem jídlo na piknik a vyrazili jsme do hor,“ pokračovala Susan. „Penny si hrála na hřišti a tady jsme se najedli.“ Ukázala na kostkovanou deku na zemi před nimi. „Po jídle jsme odnesli drobečky k řece, abychom nakrmili ptáky.“ Susan se roztrásla brada. „Jelikož mám spoustu alergií, včera v noci jsem toho moc nenaspala, takže jsem se natáhla, že si trochu zdřímnu, zatímco Stan s Penny se vydali chytat ryby.“

Ellie natočila hlavu ke Stanovi. „Chytili jste něco?“

Zamračil se. „Ne, nebraly. Penny se nudila a chtěla jít hledat oříšky, větvičky a peříčka, aby mohla udělat koláž,“ pokračoval Stan. „Pořád něco sbírá.“

Odmlčel se a Ellie doslova viděla, jak se mu v hlavě roztácejí závit. Vzpomíná, nebo vymýšlí, co říct?

„Co se dělo dál?“

Znovu se podíval na svoje dlaně. Zdálo se, že civí na krvavé škrábance na kloubech, ale vlastně je vůbec nevnímá. „Bolela mě noha, tak jsem si sedl, abych si odpočinul.“

„Co máte s nohou?“ zajímala se Ellie.

„Minulý rok jsem měl nehodu a zlomil jsem si ji. Pořád mě bolí, když je venku zima nebo má pršet.“

„To je mi líto,“ poznamenala Ellie.

Pokrčil rameny. „Každopádně jsem Penny říkal, aby nechočila daleko. Zůstal jsem u řeky s pruty a ona si hrála kolem.“

Ellie měla před očima malou holčičku, jak poskakuje lesem a sbírá větvičky, oříšky a obálky, jak to dělávala ona, když chodívala v dětství s otcem. Sbírala hroty šípů, dávala je do rámečků a věšela je na zeď.

„O pár minut později jsem na ni zavolał, a ona mi neodpověděla.“ V rozčilení zvýšil hlas. „Pobíhal jsem kolem, hledal ji, ale nemohl jsem ji najít.“

„Jeho křik vzbudil mě,“ vmísila se do hovoru Susan. „Začali jsme ji hledat oba.“

„Zavolali jste 911?“ zeptala se Ellie.

„Ano,“ přitakala Susan. „Přijel tamten ranger s několika dalšími muži a začali pátrat. Ani oni ji ale nenašli.“ Susanin hlas svírala hrůza. „Co když spadla z nějakého útesu? Nebo se praštila do hlavy? Nebo co když sklouzla do řeky?“

„Ranger McClain a jeho muži všechny tyhle možnosti prověří,“ ujistila ji Ellie. „Viděli jste dnes v lese ještě někoho? Možná jinou rodinu? Nebo někoho cizího?“

„Ne, nikoho,“ odpověděl Stan.

„Počkej,“ skočila mu do řeči Susan. „Byl tu takový mladý pár. Přišli sem potom, co Stan s Penny odešli dolů k řece.“

„Myslíte, že šli turistickou trasu?“ zeptala se Ellie.

„Když si mě všimli, rozhodli se vzít si piknik k řece. Vypadalo to, že chtějí být sami.“

Možná. Nebo hledali, které dítě by mohli unést?

„Ještě někdo?“ naléhala Ellie.

„Nějací teenageři, tři kluci.“ Susan ukázala ke stezce vedoucí severovýchodním směrem. „Měli namířeno k vodopádům.“

Stan vypadal vydešeně. „Proč se ptáte? Myslíte si, že se Penny jenom nezatoulala? Že jí ti kluci ublížili?“

Ellie se přinutila udržovat neutrální výraz, přestože v hlavě se jí přehrávaly všelijaké scénáře. „Nic takového netvrdím. Pokud byl venku někdo další, mohl si všimnout, kterým směrem se Penny vydala.“ Nebo být svědkem toho, co se jí stalo.

Stan klesl na balvan vedle své manželky a položil si hlavu do dlaní. „Co když našeho andílka uneslo nějaké monstrum?“

Ellie na okamžik zaváhala. „Je tu někdo – rodinný příslušník, bratr nebo strýc, přítel, soused –, kdo by o Penny jevil zvláštní zájem?“

„Ne,“ plakala Susan. „Naše rodina nežije poblíž. Naši přátelé, sousedi a učitelé mají všichni Penny rádi, ale na tom není nic divného, víte?“

„Stane, co myslíte vy? Napadá vás někdo?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Uběhla napjatá chvílka. Ptáci cvrlikali a lesem se neslo vytí zvířete pátrajícího po kořisti. Zvedal se vítr a hučel přes útesy.

„Dobře... Je někdo, kdo by vám mohl chtít ublížit a unést Penny? Nebo si snad někdo mohl myslet, že máte peníze na výkupné?“

„Proboha, to ne,“ ujistila ji Susan. „Žijeme od výplaty k výplatě.“

Stanovy oči potemněly a zavrčel: „Před nějakým časem jsem se pohádal se svým šéfem. Jenomže to bylo proto, že mě připravil o peníze. Prohlásil, že to byl omyl, a napravil to.“

Tím se dostává ze hry.

Ellie ukázala na Stanovy odřené ruce. „Jak se vám to stalo?“

Zaryl patu do země a rozdupl borovou šišku. Ellie ucítila ve tváři prach.

„Já... Byl jsem po tom telefonátu tak vzteklý, že jsem praštil do zdi,“ přiznal. „Jak má chlap uživit rodinu, když nemůže pracovat?“

Ellie se podívala na jeho manželku, zda Stanovu výpověď potvrdí. „Prostě na okamžik ztratil kontrolu, to je všechno. Co to je za člověka, když propouští zaměstnance, který musí živit děti?“

„Chápu vaši frustraci,“ poznamenala Ellie a doufala, že se jí podaří získat pár na svou stranu. „Někdy, když člověk do něčeho praští, docela si uleví.“ Dopřála jim čas na pochopení podtextu.

Stan po ní vrhl ostrý pohled. „Mám v garáži boxovací pytel. Když jsme začali mít problémy s penězi, využíval jsem ho.“ Vstal, začal rázovat kolem a zatínat pěsti. „Ale na lidech si vztek nevybízím. A nikdy bych nepraštil svoji holčičku. *Nikdy.*“

„Oba Penny milujeme,“ potvrdila Susan dychtivě. „Měli jsme problémy s počítím. Byla to moje chyba, ne Stanova.“ Sklopila zrak a pevně sevřela rty. „Museli jsme podstoupit umělé oplodnění. Léčba nás stála majlant.“

Stan se zarazil v půli kroku. „Ona stojí za každý zatracený cent,“ pronesl. „Jestli jí někdo ublíží, zabiju ho holýma rukama.“